Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
MANUELA CAMPOSA SÁNCHEZA-BORDONY
przedstawiona w dniu 9 lipca 2020 r.[1]

Sprawa C-56/19

RFA International, LP
przeciwko

Komisji Europejskiej

Odwołanie – Dumping – Przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Rosji – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 11 ust. 9 i 10 – Oddalenie wniosków o zwrot uiszczonych ceł antydumpingowych – Metoda dochodzenia – Zmiana okoliczności w stosunku do pierwotnego dochodzenia lub pośrednich dochodzeń w sprawie zwrotu lub przeglądu okresowego – Konstruowana cena eksportowa – Odliczenie uiszczonych ceł antydumpingowych – Dowód bezsporny

1. W 2008 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 172/2008[2] nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz żelazokrzemu (stopu wykorzystywanego do wytwarzania żelaza i stali) pochodzącego między innymi z Rosji[3].

2. Rozporządzeniem tym nałożono cło antydumpingowe (w wysokości 22,7%) mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, w odniesieniu do produktów wytwarzanych przez dwa przedsiębiorstwa z siedzibą w Rosji[4], z którymi powiązana była RFA International, LP (zwana dalej „RFA”)[5].

3. Przedsiębiorstwa, których dotyczyły środki antydumpingowe nałożone na mocy pierwotnego rozporządzenia, wszczęły kolejne postępowania, wnosząc o stwierdzenie ich nieważności w części, dokonanie ich przeglądu lub zwrot zapłaconych już ceł antydumpingowych.

4. RFA złożyła wniosek o taki zwrot w szczególności w odniesieniu do kwot zapłaconych tytułem ceł antydumpingowych od dnia 1 października 2010 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.

5. W dniu 18 grudnia 2014 r. Komisja oddaliła ten wniosek o zwrot decyzjami C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811 final, C(2014) 9812 final i C(2014) 9816 final (zwanymi dalej „zaskarżonymi decyzjami”).

1 Język oryginału: hiszpański.

2 Rozporządzenie Rady z dnia 25 lutego 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. 2008, L 55, s. 6; zwane dalej „pierwotnym rozporządzeniem”).

3 Postępowanie zostało wszczęte w następstwie skargi złożonej w dniu 25 lutego 2008 r. przez Komitet Łącznikowy Przemysłu Metalurgicznego (Euroalliages).

4 Chodziło o spółki Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (zwaną dalej „CHEMK”) i Kuzneckie Ferrsplavy OAO (zwaną dalej „KF”).

5 RFA posiada oddział w Szwajcarii, który zajmuje się w CHEMK i KF sprzedażą na eksport, zwłaszcza do Unii Europejskiej.

6. W dniu 4 marca 2015 r. RFA wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności wspomnianych decyzji, podnosząc, że naruszają one różne przepisy rozporządzenia (WE) nr 1225/2009[6].

7. Sąd oddalił skargę RFA wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r.[7], od którego wniesiono niniejsze odwołanie.

I. Ramy prawne. Rozporządzenie nr 1225/2009

8. Zgodnie z art. 11:

„[…]

8. Niezależnie od przepisów ust. 2 importer może wnioskować o zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został wyeliminowany lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

Żądając zwrotu ceł antydumpingowych, importer przekazuje wniosek Komisji. Wniosek jest składany za pośrednictwem państwa członkowskiego, na obszarze którego produkty zostały wprowadzone do wolnego obrotu, w okresie sześciu miesięcy od daty ustalenia przez właściwe organy kwoty cła ostatecznego, które należy uiścić, lub daty podjęcia ostatecznej decyzji o pobraniu kwot zabezpieczonych cłem tymczasowym. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują wniosek Komisji.

Wniosek o zwrot uważa się za należycie poparty dowodami, jeżeli zawiera on dokładne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu cła antydumpingowego i towarzyszy mu pełna dokumentacja celna dotycząca obliczenia i uiszczenia tej kwoty. Wniosek powinien także zawierać dowody wartości normalnych i cen eksportowych do Wspólnoty, stosowanych w reprezentatywnym okresie przez eksportera lub producenta objętego cłem. W przypadku gdy importer nie jest związany z danym eksporterem ani producentem i informacje te nie są natychmiast dostępne albo eksporter lub producent nie jest skłonny przekazać ich importerowi, wniosek musi zawierać oświadczenie eksportera lub producenta stwierdzające, iż margines dumpingu został wyeliminowany lub zmniejszony, jak określono w niniejszym artykule, oraz że odpowiednie dowody potwierdzające zostaną przekazane do Komisji. W przypadku gdy dowody takie nie zostaną przekazane przez eksportera lub producenta w uzasadnionym terminie, wniosek zostaje odrzucony.

Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja zdecyduje, czy i w jakim zakresie wniosek ten należy przyjąć lub może także w dowolnym terminie podjąć decyzję o wszczęciu przeglądu okresowego, po czym informacje i ustalenia uzyskane w wyniku takiego przeglądu, prowadzonego zgodnie z odpowiednimi przepisami, są wykorzystane do ustalenia, czy i w jakim zakresie zwrot jest uzasadniony […].

9. We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu ceł prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należytym uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia.

6 Rozporządzenie Rady z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”).

7 Wyrok RFA International/Komisja (T-113/15, niepublikowany, EU:T:2018:783; zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem”).

10. W każdym postępowaniu prowadzonym na podstawie niniejszego artykułu Komisja bada wiarygodność cen eksportowych zgodnie z art. 2. Jednakże w przypadku podjęcia decyzji o konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 cenę tę oblicza się bez odjęcia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych, jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży we Wspólnocie".

II. Okoliczności leżące u podstaw sporu

9. W celu lepszego zrozumienia przebiegu okoliczności faktycznych należy przypomnieć kolejne zmiany sytuacji w postępowaniach, do jakich doprowadziły żądania RFA (lub przedsiębiorstw, z którymi jest ona związana) w odniesieniu do wspomnianych ceł antydumpingowych, a na które musiał zareagować zarówno Sąd, jak i Trybunał.

A. (Pierwsza) skarga o stwierdzenie nieważności

10. Po przyjęciu pierwotnego rozporządzenia w 2008 r. CHEMK i KF złożyły do Sądu skargę o stwierdzenie jego nieważności w części.

11. Sąd oddalił tę skargę wyrokiem z dnia 25 października 2011 r.[8], od którego spółki skarżące wniosły odwołanie.

12. Trybunał oddalił odwołanie wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 r.[9]

B. Pierwsze postępowanie w sprawie przeglądu i (druga) skarga o stwierdzenie nieważności

13. W dniu 30 listopada 2009 r. CHEMK i KF złożyły wniosek o przegląd okresowy pierwotnego rozporządzenia.

14. Postępowanie to zakończyło się przyjęciem rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 60/2012[10], utrzymującego w mocy pierwotny środek antydumpingowy.

15. CHEMK i KF wniosły do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia wykonawczego nr 60/2012.

16. Sąd oddalił tę skargę wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r.[11], od którego spółki skarżące wniosły odwołanie.

17. Trybunał oddalił to odwołanie postanowieniem z dnia 9 czerwca 2016 r.[12].

8 Wyrok CHEMK i KF/Rada (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 Wyrok CHEMK i KF/Rada (C-13/12 P, niepublikowany, EU:C:2013:780).

10 Rozporządzenie wykonawcze Rady z dnia 16 stycznia 2012 r. w sprawie zakończenia częściowego przeglądu okresowego prowadzonego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 w odniesieniu do środków antydumpingowych obowiązujących względem przywozu żelazokrzemu pochodzącego między innymi z Rosji (Dz.U. 2012, L 22, s. 1).

11 Wyrok CHEMK i KF/Rada (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 Postanowienie CHEMK i KF/Rada (C-345/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:433).

C. Kolejne postępowania w sprawie zwrotu

1. Pierwszy i drugi okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu oraz (trzecia) skarga o stwierdzenie nieważności

18. W okresie od 30 lipca 2009 r. do 10 grudnia 2010 r. CHEMK i KF złożyły kilka wniosków o zwrot ceł antydumpingowych zapłaconych w okresie od 7 stycznia 2009 r. do 10 grudnia 2010 r.

19. Dochodzenie w sprawie zwrotu objęło okres od 1 października 2008 r. do 30 września 2010 r., który Komisja podzieliła na dwa podokresy: „pierwszy okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu" od 1 października 2008 r. do 30 września 2009 r. i „drugi okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu" od 1 października 2009 r. do 30 września 2010 r.

20. W dniu 10 sierpnia 2012 r. Komisja przyjęła decyzje C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final i C(2012) 5611 final, w których uwzględniła wnioski o zwrot w odniesieniu do pierwszego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu i oddaliła wnioski dotyczące drugiego okresu.

21. RFA zaskarżyła te decyzje do Sądu, który oddalił jej skargę wyrokiem z dnia 17 marca 2015 r.[13].

22. RFA wniosła odwołanie od wyroku Sądu z dnia 17 marca 2015 r. Trybunał oddalił to odwołanie wyrokiem z dnia 4 maja 2017 r.[14].

2. Trzeci i czwarty okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu oraz (czwarta) skarga o stwierdzenie nieważności

23. W okresie od 1 marca 2011 r. do 26 czerwca 2013 r. RFA złożyła nowe wnioski o zwrot ceł antydumpingowych, tym razem za okres od 1 października 2010 r. do 31 grudnia 2012 r.

24. Po rozróżnieniu dwóch podokresów („trzeciego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu" – od 1 października 2010 r. do 31 grudnia 2011 r. – i „czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu" – od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r.) Komisja oddaliła wnioski RFA w drodze zaskarżonych decyzji.

25. W dniu 4 marca 2015 r. RFA wniosła do Sądu (czwartą) skargę o stwierdzenie nieważności, kwestionując wspomniane decyzje. Jej żądania zostały oddalone wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r., od którego RFA wniosła niniejsze odwołanie.

D. Drugie postępowanie w sprawie przeglądu i (piąta) skarga o stwierdzenie nieważności

26. W związku z wygaśnięciem środków antydumpingowych nałożonych na mocy pierwotnego rozporządzenia Komisja wszczęła postępowanie w sprawie *przeglądu wygaśnięcia*, które zostało zakończone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 360/2014[15], utrzymującym w mocy cło antydumpingowe w wysokości 22,7% nałożone pierwotnym rozporządzeniem.

13 Wyrok RFA International/Komisja (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 Wyrok RFA International/Komisja (C-239/15 P, niepublikowany, EU:C:2017:337).

15 Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 9 kwietnia 2014 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2014, L 107, s. 13).

27. CHEMK i KF zaskarżyły rozporządzenie wykonawcze nr 360/2014 do Sądu, który oddalił ich skargę wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r.[16]. Wyrok ten uprawomocnił się.

III. Postępowanie przed Sądem

28. Skarga o stwierdzenie nieważności, którą RFA wniosła w dniu 4 marca 2015 r. w odniesieniu do zaskarżonych decyzji, zawierała trzy zarzuty, z których tylko drugi, dotyczący naruszenia art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego poprzez wspomniane decyzje, jest istotny w niniejszej sprawie.

29. Jeśli chodzi o argumenty RFA i Komisji dotyczące tego zarzutu odsyłam do pkt 58–68 zaskarżonego wyroku, w których Sąd podsumowuje argumenty obu stron.

30. Przytoczę więc jedynie pkt 69–75 i 77–79 zaskarżonego wyroku, w których Sąd wyjaśnia powody oddalenia rzeczonego zarzutu dotyczącego nieważności. Czyni to w następujący sposób:

„69 W tym względzie należy przede wszystkim podkreślić, że w odniesieniu do stosowania art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego uzasadnione jest, by w przypadku istotnej zmiany kosztów produkcji danych produktów między uwzględnionym wcześniej okresem objętym dochodzeniem a nowym okresem objętym dochodzeniem Komisja wzięła pod uwagę, przy ustalaniu, czy cła antydumpingowe są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży rzeczonych produktów w Unii w tym ostatnim okresie, nie ceny odsprzedaży zastosowane w pierwszym ze wspomnianych okresów, lecz koszty odnotowane w nowym okresie objętym dochodzeniem. Powyższe uwagi są uzasadnione, nawet jeśli można uznać, że nastąpiła zmiana metody w stosunku do tego, co zostało zrobione w ramach poprzedniego dochodzenia, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, wbrew temu, co podnosi tytułem głównym Komisja w zaskarżonych decyzjach, jak wskazano w pkt 22 powyżej.

70 Praktyka ta ma na celu zapewnienie rzetelności analizy przy porównaniu sytuacji złożonych pod względem gospodarczym, by nie tylko wykazać zasadność środków przyjętych na podstawie przepisów antydumpingowych, lecz również zapewnić poszanowanie ogólnej zasady prawa Unii, jaką jest zasada równego traktowania, między podmiotami, które mogą być przedmiotem tych środków. O ile jednak zapewnienie w ramach analizy gospodarczej rzetelności porównania sytuacji między dwoma okresami tłumaczy co do zasady zastosowanie tej samej metody, o tyle nie ma to miejsca w przypadku, gdy istotne parametry zmieniły się na tyle wystarczająco, iż stosowanie poprzednio wykorzystywanej metody nie może już prowadzić do wiarygodnego rezultatu, w niniejszym wypadku w celu oceny, czy cła antydumpingowe zostały należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i w wynikających z nich cenach sprzedaży w Unii (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 18 września 2014 r., Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, pkt 50, 59). Jak twierdzi Komisja, chociaż koszty produkcji znacznie wzrosły między dwoma porównywanymi okresami, wzrost cen odsprzedaży w Unii, nawet jeśli jest znaczny, nie gwarantuje koniecznie, że cła antydumpingowe zostały należycie odzwierciedlone, to znaczy odzwierciedlone w całości przy ustalaniu tych cen. Koszty produkcji mogły wzrosnąć bardziej niż ceny. W tym wypadku, mimo iż nowe ceny są wyższe od poziomu dawnych cen powiększonych o cła antydumpingowe, zainteresowani nie odzwierciedlą należycie ceł antydumpingowych, biorąc pod uwagę zmianę ich kosztów produkcji.

71 Argumenty przedstawione przez skarżącą w niniejszej sprawie nie podważają tej analizy. Przede wszystkim, wbrew temu, co twierdzi zasadniczo skarżąca, art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nie oznacza wcale – w zakresie, w jakim dotyczy on kwestii, czy „cło jest należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży” – że jedynie ekwiwalent cła antydumpingowego powinien zostać włączony do nowej ceny odsprzedaży oprócz poprzednio stosowanej ceny odsprzedaży, aby

16 Wyrok CHEMK i KF/Komisja (T-487/14, EU:T:2018:792).

uzyskać odpowiedź twierdzącą. Cło dodatkowe względem ponoszonych normalnie kosztów jest „należycie odzwierciedlone" tylko wtedy, gdy dodaje się je do tych innych kosztów. Jeżeli jednak owe inne koszty rosną, ale cena odsprzedaży rośnie w mniejszym stopniu, w rzeczywistości cło dodawane jest jedynie częściowo do owych innych kosztów lub wręcz nie jest dodawane wcale, nawet jeżeli ekwiwalent cła został dodany do poprzednio stosowanej ceny odsprzedaży. Fragment zawiadomienia Komisji dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych, na który powołuje się skarżąca i który został przytoczony w pkt 58 powyżej, nie przeczy w żaden sposób tej analizie. To samo dotyczy wyroku z dnia 18 listopada 2015 r., Einhell Germany i in./Komisja (T-73/12, EU:T:2015:865), na który powołuje się skarżąca. W szczególności pkt 155 tego wyroku, w odniesieniu do jego kontekstu, wskazuje, że metoda inna niż porównanie cen odsprzedaży stosowanych w Unii przed nałożeniem ceł antydumpingowych i po ich nałożeniu może być właściwa dla określenia, czy owe cła są odzwierciedlone w nowych cenach odsprzedaży w Unii.

72 W odniesieniu do konkretnych okoliczności niniejszej sprawy, jeśli chodzi o czwarty okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu, który odpowiada 2012 r., należy zauważyć, że w zaskarżonych decyzjach, np. w motywie 85 decyzji C(2014) 9805 final, Komisja stwierdziła, iż nastąpił znaczny wzrost kosztów produkcji w porównaniu z pierwotnym okresem objętym dochodzeniem, wynoszący 109%, co nie zostało zakwestionowane przez skarżącą co do istoty, w szczególności w ramach niniejszej skargi. W tych okolicznościach, w celu ustalenia, czy cła antydumpingowe zostały należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży w Unii stosowanych przez skarżącą na rzecz CHEMK i KF w czwartym okresie objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu, uzasadnione było, aby Komisja wzięła pod uwagę koszty produkcji odnotowane w 2012 r. zamiast cen odsprzedaży stosowanych podczas pierwotnego dochodzenia.

73 Natomiast w sytuacji, w której – jak zaznaczyła Komisja w zaskarżonych decyzjach, np. w motywie 84 decyzji C(2014) 9805 final – ceny odsprzedaży w Unii obejmują jedynie w 1% przypadków koszt produktów, w tym cło antydumpingowe, trudno uznać za udowodnione, że cła te rzeczywiście zostały należycie odzwierciedlone.

74 Nawet wzrost o ponad 100% cen odsprzedaży między pierwotnym okresem objętym dochodzeniem a czwartym okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu, do którego odnosi się skarżąca, jest w tym kontekście niewystarczający, aby wykazać, że cła antydumpingowe zostały w całości odzwierciedlone w drugim z tych okresów. Wystarczy bowiem, jak wskazano zasadniczo w pkt 70 powyżej, by koszty produkcji wzrosły bardziej niż stosowane ceny, aby nie odzwierciedlały one należycie ceł antydumpingowych, biorąc pod uwagę zmianę kosztów produkcji. Tymczasem jest to a priori wykazane przez okoliczność, na którą zwróciła uwagę Komisja, że w 99% przypadków koszt produktów zawierający cło antydumpingowe nie był pokryty przez ceny odsprzedaży w Unii w 2012 r.

75 Komisja słusznie zatem odliczyła cło antydumpingowe od ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu nabywcy w Unii w celu określenia konstruowanej ceny eksportowej w odniesieniu do czwartego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, gdyż nie zostało wykazane, że cło antydumpingowe było należycie odzwierciedlone w pierwszej z tych cen.

[…]

77 Jednakże Komisja słusznie podnosi, jak wyjaśnia w zaskarżonych decyzjach, np. w motywie 78 decyzji C(2014) 9805 final, że analiza cen odsprzedaży w Unii w celu określenia, w jakim stopniu odzwierciedlają one cła antydumpingowe, powinna być przeprowadzona na etapie wprowadzania do obrotu po opłaceniu wspomnianych ceł, to znaczy z definicji na etapie wprowadzania do obrotu, na którym w cenie uwzględniane są dodatkowe koszty w odniesieniu do kosztów uwzględnionych na etapie cen »franco fabryka« lub CIF [cena CIF (Cost, Insurance and Freight – koszt, ubezpieczenie i fracht)]. W tym względzie należy podkreślić, że w przypadku gdy rozporządzenie podstawowe przewiduje, iż niektóre ceny są dostosowywane na innym poziomie

handlu niż ten, na którym są one stosowane, dokonuje się tego w celu zapewnienia obiektywnego porównania cen, które niekoniecznie odzwierciedlają te same świadczenia. W związku z tym art. 2 ust. 10 lit. d) rozporządzenia podstawowego [obecnie art. 2 ust. 10 lit. d) rozporządzenia (UE) 2016/1036[17]] przewiduje, że obiektywne porównanie ceny eksportowej i wartości normalnej może wymagać dokonania dostosowań uwzględniających różne poziomy handlu, na których ceny te zostały zastosowane. Nie ma to jednak miejsca w przypadku oceny jedynie cen odsprzedaży w Unii w kontekście art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, który nie przewiduje rzeczonych dostosowań. Ponadto w zakresie, w jakim jest uzasadnione, że dla celów stosowania wspomnianego przepisu w określonych sytuacjach, takich jak w niniejszej sprawie, Komisja analizuje ceny odsprzedaży z uwzględnieniem wszystkich kosztów poniesionych przed tą odsprzedażą, jak przypomniano w pkt 69 powyżej, analiza cen ustalonych na etapie cen »franko fabryka« lub CIF, nawet jeśli cła antydumpingowe zostałyby sztucznie dodane do owych cen, co zdaniem skarżącej miało miejsce, to znaczy bez uwzględnienia pewnej liczby kosztów poniesionych przed rzeczoną odsprzedażą, byłaby niespójna. Co więcej, w takich sytuacjach nie jest konieczne porównanie cen odsprzedaży w Unii między dwoma następującymi po sobie okresami, na które – jak w niniejszej sprawie – może mieć wpływ brak jednorodności w czasie poziomów handlu, w których importerzy danych produktów wystawiali faktury pierwszym niezależnym nabywcom w Unii. Natomiast konieczne jest zbadanie, czy dowody przedstawione przez danego importera wykazują, że cena faktycznie zapłacona przez tych nabywców w okresie objętym badaniem odzwierciedla należycie cła antydumpingowe. W tym względzie w zaskarżonych decyzjach wskazano, co nie zostało zakwestionowane przez skarżącą, że we wspomnianym okresie skarżąca sprzedawała w większości produkty na podstawie ceny »dostarczone, cło zapłacone« [DDP], to znaczy łącznie ze wszystkimi kosztami poniesionymi przed dostawą, co mogło ułatwić wyżej wymienioną weryfikację.

78 W konsekwencji skarżąca nie mogła oprzeć się na zmianach cen stosowanych na etapie cen »franko fabryka« lub CIF, nawet podwyższonych o cła antydumpingowe, aby uzasadnić, że w trzecim okresie objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu odzwierciedlała ona cła antydumpingowe w swoich cenach odsprzedaży w Unii. Skarżąca powinna była przedstawić dowody wykazujące, że stosowane przez nią we wspomnianym okresie ceny »dostarczone, cło zapłacone« obejmowały wszystkie koszty poniesione na tym etapie w odniesieniu do rozpatrywanych produktów, w tym cła antydumpingowe, czego nie uczyniła. Komisja słusznie zatem odliczyła cło antydumpingowe od ceny odsprzedaży pierwszemu niezależnemu nabywcy w Unii w celu ustalenia skonstruowanej ceny eksportowej w odniesieniu do trzeciego okresu objętego dochodzeniem w sprawie zwrotu, ponieważ nie wykazano, że cło antydumpingowe zostało należycie odzwierciedlone w pierwszej z tych cen. W związku z tym nie jest konieczne badanie przedstawionych przez strony argumentów dotyczących wiarygodności lub sposobu konstruowania wspomnianych cen »franko fabryka« lub CIF. Co się tyczy zawartego w replice twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym nawet porównanie cen odsprzedaży na etapie »dostarczone, cło zapłacone« wywoływałoby skutek, który powinien był prowadzić do częściowego zwrotu ceł, należy zaznaczyć, że owo twierdzenie nie jest w każdym razie wystarczająco uzasadnione, aby mogło zostać uwzględnione w ramach kontroli zgodności z prawem zaskarżonych decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 2015 r., RFA International/Komisja, T-466/12, EU:T:2015:151, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

79 Z powyższego wynika, że drugi zarzut skarżącej, oparty na naruszeniu art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego przy konstruowaniu ceny eksportowej, jest również bezzasadny”.

17 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

IV. Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

31. Odwołanie zostało złożone w sekretariacie Trybunału w dniu 25 stycznia 2019 r.

32. RFA wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Tytułem żądania ewentualnego wnosi ona o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania. W każdym wypadku RFA wnosi o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

33. Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie RFA kosztami postępowania.

34. Rozprawa przewidziana na dzień 25 marca 2020 r. została zastąpiona pytaniami Trybunału skierowanymi do stron w celu uzyskania odpowiedzi na piśmie.

V. Rozpoznanie odwołania

A. Uwagi wstępne

35. Z analizy okoliczności powstania sporu wynika, że od czasu nałożenia ceł antydumpingowych na mocy pierwotnego rozporządzenia doszło do szeregu zwrotów sytuacji w postępowaniach w odniesieniu do tych ceł (wnioski o stwierdzenie nieważności, wnioski o zwrot pobranych ceł i dochodzenia w sprawie przeglądu, zarówno okresowego, jak i wygaśnięcia), których nie można pominąć przy rozstrzyganiu niniejszego odwołania.

36. Powyższa okoliczność uzasadnia to, że przed przystąpieniem do badania zarzutów odwołania należy przypomnieć, w jaki sposób, teoretycznie, po zatwierdzeniu ceł antydumpingowych można dokonać ich przeglądu lub wnioskować o ich zwrot zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego.

37. W odniesieniu do *przeglądu* Trybunał stwierdził w wyroku z dnia 18 września 2014 r.[18], co następuje: „[…] [W] odniesieniu do przeglądu wygasających środków na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego chodzi w istocie o dokonanie oceny, czy usunięcie środka antydumpingowego mogłoby doprowadzić do kontynuacji lub powrotu dumpingu i szkody. […] [C]o się tyczy przeglądu okresowego na mocy art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia Komisja może między innymi rozważyć, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie albo czy istniejące środki przynoszą zamierzone wyniki w usuwaniu szkody poprzednio ustalonej w celu uchylenia, utrzymania lub zmiany ceł antydumpingowych nałożonych w wyniku pierwotnego dochodzenia”.

38. Chociaż postępowanie w sprawie *zwrotu* jest zbliżone do postępowania w sprawie przeglądu okresowego (w rzeczywistości art. 11 ust. 8 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego umożliwia połączenie tych postępowań), zezwala ono jedynie na badanie rzeczywistego marginesu dumpingu, a nie na ponowne badanie ogólnej kwestii szkody.

18 Wyrok Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231; pkt 52, 55; zwany dalej „wyrokiem Valimar”). Jeśli chodzi o kontrolę Komisji w odniesieniu do przeglądu okresowego, Trybunał dodał, że kontrola ta „może przybrać postać nie tylko »analizy retrospektywnej«, która dotyczy rozwoju sytuacji począwszy od momentu nałożenia pierwotnego środka ostatecznego i służy ocenie, czy jego utrzymanie w mocy lub zmiana są konieczne, aby przeciwdziałać dumpingowi powodującemu szkodę, lecz także »analizy prospektywnej«, która dotyczy przewidywalnego rozwoju sytuacji od chwili przyjęcia środka wynikającego z przeglądu i służy ocenie możliwych skutków uchylenia lub zmiany ostatecznego środka antydumpingowego”.

39. Elementy wspólne dla postępowań w sprawie przeglądu i zwrotu pobranych ceł są zawarte w art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego, to znaczy dokładnie w tych ustępach, które zdaniem RFA zostały naruszone przez Sąd:

– Ustęp 9 dotyczy metody stosowanej w dochodzeniach w sprawie przeglądu i zwrotu. Zasadą jest, że w takich dochodzeniach stosuje się tę samą „metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła", chyba że okoliczności uległy zmianie.

– Ustęp 10 dotyczy konstruowanej ceny eksportowej. W zakresie, w jakim jest to istotne dla niniejszej sprawy, stanowi on, że cena ta może zostać ustalona „bez odjęcia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych", na warunkach, do których odniosę się w dalszej części.

B. Zarzuty odwołania

40. RFA wyjaśnia, że jej odwołanie „ogranicza się do zakwestionowania ustaleń Sądu dotyczących drugiego środka, na który powołała się skarżąca w pierwszej instancji, w szczególności pkt 69–75 i 77–79 zaskarżonego wyroku" [19].

1. Zarzut pierwszy: „Sąd dokonał błędnej wykładni art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i odnośnego orzecznictwa oraz dokonał nieprawidłowych ustaleń faktycznych"

41. Zarzut ten składa się z dwóch części.

a) Część pierwsza: brak uzasadnienia

1) Argumenty wnoszącej odwołanie i Komisji

42. Argument RFA dotyczący podnoszonego przez nią braku uzasadnienia jest lakoniczny. Ogranicza się on do stwierdzenia, że „Sąd nie odniósł się do argumentu skarżącej dotyczącego braku zmiany okoliczności" [20].

43. Komisja wskazuje, że Sąd nie jest zobowiązany do udzielenia wyczerpującej odpowiedzi na każdy z argumentów wnoszącego odwołanie, ponieważ dorozumiane uzasadnienie w podstawach orzeczenia jest wystarczające.

2) Ocena

44. Zarzut RFA w tej kwestii nie jest łatwy do zrozumienia po uznaniu, że „Sąd orzekł, iż wzrosty kosztów produkcji stanowiły zmianę okoliczności uzasadniającą zmianę metody konstruowania ceny eksportowej zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego" [21].

45. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd wyjaśnia bowiem, dlaczego jego zdaniem istniały wystarczające powody, aby uzasadnić zmianę przez Komisję jej metody konstruowania.

46. W szczególności w pkt 70 tego wyroku podkreślono, że można obejść stosowanie tej samej metody „w przypadku gdy istotne parametry zmieniły się na tyle wystarczająco, że stosowanie poprzednio wykorzystywanej metody nie może już prowadzić do wiarygodnego rezultatu".

19 Odwołanie, pkt 16.

20 Ibidem, pkt 28.

21 Ibidem, pkt 22.

47. Wychodząc z powyższego założenia, Sąd podkreśla, że w niniejszej sprawie nastąpiła zmiana tych parametrów, w szczególności kosztów produkcji. Prawdą jest (i może z tego wynikać pewna niejasność), że owa zmiana kosztów produkcji jest wspólnym elementem oceny zniesienia ceł antydumpingowych przy konstruowaniu ceny eksportowej na podstawie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Nie stoi to jednak na przeszkodzie temu, by w ramach argumentacji Sądu taki sam wzrost kosztów produkcji został ponadto uznany w sposób istotny za czynnik decydujący o *zmianie okoliczności* uzasadniającej *zmianę* zastosowanej *metody*.

48. W związku z tym Sąd nie dopuścił się braku uzasadnienia, który mógłby prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Przedstawione przez Sąd uzasadnienie, nawet jeśli jest błędne, istnieje i wystarcza, aby strona wnosząca odwołanie zrozumiała jego treść, z którą nie zgadza się co do istoty.

49. Należy ponadto zauważyć, że Komisja podkreśliła w zaskarżonych decyzjach szereg zmian faktycznych i istotnych zmian, jakie zaszły w toku prowadzonego dochodzenia, w porównaniu z pierwotnym dochodzeniem, uzasadniających zmianę metody.

50. Wśród tych zmian Sąd zwrócił uwagę na wzrost kosztów produkcji, co jest logiczne, ponieważ okoliczność ta została również podniesiona przez RFA w jej skardze, mimo iż występowały inne okoliczności [22].

51. Wreszcie, jak Trybunał miał okazję wyjaśnić w wyroku z dnia 4 maja 2017 r. [23], wobec podobnego argumentu podniesionego przez RFA wystarczy stwierdzić, że w ramach odwołania kontrola Trybunału ma na celu sprawdzenie w szczególności, czy Sąd ustosunkował się wystarczająco do *wszystkich* argumentów podniesionych przez wnoszącego odwołanie. Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie.

52. Dodam w każdym wypadku, że o ile brzmienie jakiegokolwiek fragmentu pkt 69 i 78 zaskarżonego wyroku mogłoby sugerować pozornie, że Sąd przedstawił rozumowanie wykraczające poza rozumowanie Komisji, O tyle nie zastąpił on (lecz jedynie uzupełnił) uzasadnienie zaskarżonych decyzji. W związku z tym RFA słusznie nie powołuje się na tę pozorną zmianę uzasadnienia w ramach jej pierwszego zarzutu odwołania.

22 Punkt 19 w związku z pkt 21 decyzji C(2014) 9805 final (przyjętej przez Sąd jako wzór w zaskarżonym wyroku) wskazuje, że koszty dwóch rosyjskich producentów eksportujących znacznie wzrosły (o około 100%) w stosunku do pierwotnego dochodzenia oraz że: i) struktura krajowej sprzedaży grupy została zmieniona wkrótce po zakończeniu pierwotnego dochodzenia; ii) eksportowe przepływy handlowe rosyjskich producentów eksportujących zostały zmienione; iii) w toku pierwotnego dochodzenia producent eksportujący dokonywał wywozu głównie produktu objętego regułą FOB [Free On Board (dostarczony na statek): sprzedający dostarcza produkt na pokład statku w porcie wysyłki. Od tej chwili nabywca ponosi wszystkie rodzaje ryzyka i koszty] i DDP [Delivered Duty Paid (dostarczone, cło opłacone): obejmuje wszystkie koszty do momentu dostarczenia towaru nabywcy w uzgodnionym punkcie w państwie przywozu]. Po pierwotnym dochodzeniu wspomniani producenci zaczęli prowadzić sprzedaż zgodnie z regułą EXW [cena EXW (Ex Works – z zakładu): towar jest dostarczany do zakładów zbywającego, a nabywca przejmuje całe ryzyko (i koszty) do miejsca przeznaczenia]; iv) w toku pierwotnego dochodzenia sprzedaż produktu klientom w Unii odbywała się zgodnie z regułą EXW, CIF [zbywający przejmuje koszt ubezpieczenia i frachtu, a nabywca przejmuje towar na pokładzie statku w porcie przeznaczenia, ponosząc od tego momentu ryzyko (i koszty)], oraz zgodnie z regułą DDP. Po pierwotnym dochodzeniu odsprzedaż była prowadzona głównie zgodnie z regułą DDP; v) wnioskodawczyni i spółka Am General LLC – Mishawaka, USA („AMG") zostały utworzone po pierwotnym dochodzeniu. Wnioskodawczyni stała się jedynym nabywcą produktu i eksportowała go w szczególności do Unii Europejskiej. AMG świadczyła na rzecz wnioskodawczyni usługi administracyjne, takie jak przetwarzanie zamówień zakupu i sprzedaży, w tym logistyka dostaw, zarządzanie magazynem i fakturowanie. W szczególności wnioskodawczyni powierzyła AMG te zadania w ramach działalności eksportowej grupy; oraz vi) warunki rynkowe panujące podczas pierwotnego dochodzenia również zmieniły się znacząco.

23 Wyrok RFA International/Komisja (C-239/15 P, EU:C:2017:337, niepublikowany, pkt 27).

b) Część druga: rzekome naruszenia prawa i nieprawidłowe ustalenia faktyczne

1) Argumenty wnoszącej odwołanie i Komisji

53. RFA podsumowuje swoje argumenty w następujący sposób: „[…] [W] swojej ocenie odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży Komisja nie przeanalizowała jej w świetle ceny odsprzedaży określonej w toku dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia pierwotnego rozporządzenia, lecz w świetle bieżących kosztów produkcji w Rosji. Stanowi to zmianę metodologii w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Komisja wskazała, że okoliczności znacznie się zmieniły od czasu pierwotnego dochodzenia i że w szczególności koszty produkcji rosyjskich eksporterów wzrosły o około 100%. Tymczasem wzrost kosztów istniał i był już znany w okresach objętych dochodzeniem w sprawie zwrotu od 2008 r. do 2010 r.”.

54. Komisja opiera się na dosłownym brzmieniu art. 11 ust. 9, twierdząc, że jedynym prawidłowym odniesieniem jest odniesienie do pierwotnego rozporządzenia, ponieważ rozporządzenie to „doprowadziło do nałożenia cła”.

2) Ocena

55. Jak już wyjaśniono, art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego dotyczy, po pierwsze, „dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia cła”, a po drugie, dochodzeń w sprawie przeglądu i zwrotu. W toku tych dwóch ostatnich dochodzeń należy stosować tę samą metodę, którą stosowano w przypadku pierwszego dochodzenia, chyba że okoliczności uległy zmianie.

56. Rzekomo naruszony przepis wymaga zatem jedynie późniejszego zastosowania „tej samej metody, którą stosowano w toku dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia cła”. Ze względu na to, iż w niniejszej sprawie cło antydumpingowe zostało nałożone na mocy pierwotnego rozporządzenia, brzmienie przepisu prowadzi do wykorzystania jako punktu odniesienia metody stosowanej podczas pierwotnego dochodzenia, a nie metody stosowanej w jakimkolwiek innym czasie.

57. W świetle powyższego założenia (które – jak Komisja wskazuje w swojej duplice – RFA uznała na późnym etapie postępowania, w pkt 9 swojej repliki, w przeciwieństwie do tego, co wydawało się wynikać z pkt 25 jej odwołania) nie można uwzględnić tej drugiej części pierwszego zarzutu odwołania.

58. W swoim odwołaniu RFA argumentowała, że Komisja powinna była przyjąć taką samą metodę jak w późniejszych dochodzeniach *innych* niż te, które doprowadziły do nałożenia ceł antydumpingowych w 2008 r. W szczególności RFA zarzucała Komisji (i Sądowi, który podzielał stanowisko Komisji), że nie przyjęła ona metody, którą stosowała już przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie *zwrotu* ceł antydumpingowych odpowiadających innym wcześniejszym okresom [24].

59. Nie można wykluczyć, że argument RFA mógłby hipotetycznie mieć inną podstawę prawną niż ta, którą sama RFA wybrała (naruszenie art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego). Natomiast jedynym przepisem prawa, który RFA uważa w swoim odwołaniu za naruszony (a które to odwołanie Trybunał musi wziąć pod uwagę), jest wspomniany art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, którego błędną wykładnię RFA zarzuca Sądowi.

24 W (prawomocnym) wyroku w sprawie T-487/14, CHEMK i KF/Komisja (EU:T:2018:792), wydanym w tym samym dniu co wyrok, od którego wniesiono niniejsze odwołanie, Sąd oddalił podobne żądanie podniesione przez CHEMK i KF wobec ostatecznej decyzji w postępowaniu w sprawie przeglądu wygaśnięcia wspomnianych ceł antydumpingowych. Zgodnie z pkt 61 tego wyroku „[w] niniejszym wypadku skarżące *nie żądają jednak, by w dochodzeniu w sprawie przeglądu wygaśnięcia środków stosowano tę samą metodę co w dochodzeniu początkowym, lecz by zastosowano tę samą metodę co w dochodzeniu w sprawie przeglądu, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia przejściowego*. Sprawa dotyczy bowiem kwestii odzwierciedlenia ceł antydumpingowych, które z definicji nie obowiązywały w okresie dochodzenia początkowego” (podkreślenie moje).

60. W tych okolicznościach pierwszy zarzut odwołania jest skazany na niepowodzenie, ponieważ – co pragnę podkreślić – wykładnia proponowana przez RFA, w przeciwieństwie do wykładni Sądu, nie jest zgodna z brzmieniem przytoczonego przepisu.

61. W każdym razie, jak podkreśla Sąd, przyjęcie nowej metody, odmiennej od metody stosowanej w poprzednich dochodzeniach, byłoby uzasadnione, gdyby uznano, że nastąpiła *zmiana okoliczności*. Sąd odnosi się do tej ewentualności w pkt 70 zaskarżonego wyroku: „o ile jednak zapewnienie w ramach analizy gospodarczej rzetelności porównania sytuacji między dwoma okresami tłumaczy co do zasady zastosowanie tej samej metody, o tyle nie ma to miejsca w przypadku, gdy istotne parametry zmieniły się na tyle wystarczająco, że stosowanie poprzednio wykorzystywanej metody nie może już prowadzić do wiarygodnego rezultatu". Sąd potwierdza w powyższym fragmencie to, co Trybunał stwierdził już w wyroku Valimar.

62. Natomiast wyjaśnienie, czy de facto nastąpiła zmiana okoliczności, jest oceną, która – podobnie jak inne podnoszone „nieprawidłowe ustalenia faktyczne", które RFA zarzuca Sądowi – nie może stanowić podstawy uzasadniającej odwołanie ograniczające się do kwestii prawnych, a nie faktycznych.

63. Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że Trybunał nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności [25]. Ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku nie mogą zatem stanowić przedmiotu odwołania, chyba że zostanie podniesiony zarzut przeinaczenia dowodów, które w oczywisty sposób wynika z dokumentów zawartych w aktach sprawy, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

64. W każdym wypadku, ponieważ spór skupia się na dalszych skutkach ceł antydumpingowych (które są w rzeczywistości sednem sporu), art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie jest przepisem, który mógłby go rozstrzygnąć. W pierwotnym dochodzeniu nie można mówić o skutecznej *metodzie* określenia skutków ceł antydumpingowych lub ich braku: informacja ta jest z konieczności nieobecna w każdym pierwotnym dochodzeniu, które ma na celu właśnie nałożenie cła antydumpingowego.

65. W związku z tym z definicji nie może istnieć jedna i *ta sama* metoda, która jest wspólna dla pierwotnego dochodzenia i kolejnych dochodzeń w sprawie zwrotu, jeśli chodzi o wpływ ceł antydumpingowych na cenę odsprzedaży produktów w Unii. W tym samym stopniu nie może być mowy o *zmianie metody*, ponieważ pragnę podkreślić, że w pierwotnych dochodzeniach nie istnieje właściwie żadna metoda weryfikacji wpływu dotychczas nieistniejącego cła antydumpingowego na ceny odsprzedaży.

66. Kryterium niezmienności metody (z wyjątkiem zmiany okoliczności) ustanowione w art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie ma zatem zastosowania w tych przypadkach.

2. Drugi zarzut odwołania

67. RFA podsumowuje swój drugi zarzut odwołania w następujący sposób: „Sąd dokonał błędnej wykładni art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego poprzez zastosowanie błędnego kryterium prawnego. Kryterium prawne opracowane przez Sąd wymaga, aby dowód włączenia ceł antydumpingowych do cen eksportowych został przedstawiony jedynie w oparciu o dane dotyczące

25 Zobacz m.in. wyrok z dnia 27 lutego 2020 r., Litwa/Komisja (C-79/19 P, EU:C:2020:129): „Z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że Trybunał nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób, przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i przepisów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę powinno się nadać przedstawionym mu dowodom. Dlatego z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi kwestii prawnej, która jako taka podlega kontroli Trybunału".

cen DDP [»dostarczone, cło zapłacone«] i poprzez wykazanie, że nowe ceny obejmowały nie tylko cła antydumpingowe, lecz także całość wszelkich poniesionych kosztów produkcji. Ani art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, ani zawiadomienie Komisji dotyczące zwrotu ceł antydumpingowych [26] nie zawierają takiego wymogu".

a) Część pierwsza: włączenie do konstruowania ceny eksportowej nie tylko ceł antydumpingowych, lecz także kosztów produkcji

1) Argumenty wnoszącej odwołanie i Komisji

68. RFA kwestionuje treść pkt 72–75 zaskarżonego wyroku, twierdząc, że art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wymaga jedynie, aby producent przedstawił niezbite dowody na to, że cło zostało należycie odzwierciedlone w cenach sprzedaży w Unii.

69. Zdaniem RFA wystarczy, że ceny odsprzedaży wzrosły w wystarczającym stopniu w stosunku do cen odnotowanych w toku pierwotnego dochodzenia. Gdyby uwzględnienie kosztów produkcji było istotne dla tego celu, Komisja powinna była rozwinąć art. 4.1 lit. b) swojego zawiadomienia dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych [27], aby je włączyć.

70. Komisja twierdzi, że wnioskodawca powinien uzasadnić nie tylko okoliczność, że nastąpił wzrost cen odsprzedaży, lecz również to, że cło jest „należycie odzwierciedlone" we wspomnianych cenach.

2) Ocena

71. Zgodnie z art. 11 ust. 8 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego postępowania w sprawie zwrotu opierają się na wykazaniu, że margines dumpingu, na podstawie którego uiszczono cła, został wyeliminowany lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

72. Artykuł 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego pozwala na nieodliczenie kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych w celu obliczenia ceny eksportowej (zgodnie z art. 2 ust. 9). Możliwość ta istnieje jednak, tylko „jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży we Wspólnocie".

73. W tej części odwołania wskazuje się na problem, który, ze względu na swój ewentualny wpływ na inne przypadki, powinien być analizowany w sposób ogólny, aby następnie odnieść się konkretnie do okoliczności niniejszej sprawy.

i) Ustalenie ceny odsprzedaży: czy możliwe jest zbadanie jedynie, czy cła antydumpingowe odniosły skutki?

74. Zgodnie z wielokrotnie powtarzanym argumentem RFA, przy weryfikacji, po przedstawieniu bezspornych dowodów, czy cła antydumpingowe zostały włączone (lub odzwierciedlone) w ramach cen odsprzedaży, nie można oceniać wpływu innych czynników, jak przyznaje Sąd zgodnie ze stanowiskiem Komisji. Wystarczyłoby zatem, aby nowe ceny były wyższe od sumy dawnych cen i cła antydumpingowego, aby owo cło mogło zostać uznane za włączone.

26 Dz.U. 2014, C 164, s. 9.

27 Artykuł 4.1 lit. b) („Wykonanie art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego") zawiadomienia Komisji dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych brzmi następująco: „W przypadku gdy cena eksportowa zostaje skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, Komisja dokonuje jej obliczenia bez odliczenia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych, jeśli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii. Komisja zbada, czy wzrost cen sprzedaży stosowanych wobec niezależnych klientów w Unii między pierwotnym okresem i okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu obejmuje cła antydumpingowe".

75. Nie podzielam tego argumentu. Moim zdaniem bardziej logiczne jest (i lepiej odpowiada całościowej wykładni przywołanego przepisu) twierdzenie, że wzrost cen odsprzedaży w Unii w porównaniu z pierwotnymi cenami nie oznacza automatycznie, że cła antydumpingowe zostały należycie i w pełni odzwierciedlone w tych cenach ostatecznych.

76. Można bowiem wywnioskować, że nowe ceny, nawet jeśli są wyższe od dawnych cen, nie odzwierciedlają we właściwy sposób (to znaczy – nie zawierają) ceł antydumpingowych, jeżeli: a) w okresie między momentem początkowym a momentem końcowym koszty produkcji znacznie wzrosły; oraz b) nowe ceny odsprzedaży nie odzwierciedlają tego wzrostu kosztów.

77. Argumentacja ta, w której poprawność nie wątpię, zasadniczo pokrywa się z argumentacją przyjętą przez Sąd: „artykuł 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim dotyczy pytania o to, czy »cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży«, w żaden sposób nie oznacza bowiem, że jedynie ekwiwalent cła antydumpingowego powinien być odzwierciedlony w nowej cenie odsprzedaży oprócz praktykowanej poprzednio ceny odsprzedaży, aby móc otrzymać odpowiedź twierdzącą. Cło dodatkowe względem ponoszonych normalnie kosztów jest »należycie odzwierciedlone« tylko wtedy, gdy dodaje się je do tych innych kosztów. Jeżeli te koszty rosną, ale cena odsprzedaży rośnie mniej, faktycznie cło dodawane jest jedynie częściowo do tych innych kosztów lub wręcz nie jest dodawane wcale, nawet jeżeli ekwiwalent cła został dodany do praktykowanej poprzednio ceny odsprzedaży” [28].

78. Dodam, że w każdym wypadku, jak słusznie stwierdza Komisja, praktyka administracyjna stosowana przez tę instytucję nie jest w stanie zmienić wiążących przepisów prawa przyjętych przez instytucje Unii.

ii) Zastosowanie tego kryterium w zaskarżonym wyroku

79. Sąd uzasadnił, dlaczego twierdzenie wnoszącej odwołanie, jakoby ceny odsprzedaży wzrosły o ponad 100% między pierwotnym okresem objętym dochodzeniem a czwartym okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu, było niewystarczające, aby wykazać, że cła antydumpingowe zostały w pełni odzwierciedlone w tych cenach.

80. Zdaniem Sądu „wystarczy […], że koszty produkcji wzrosły bardziej niż stosowane ceny, aby nie odzwierciedlały one należycie ceł antydumpingowych, biorąc pod uwagę zmiany kosztów produkcji. Tymczasem jest to a priori wykazane przez okoliczność, na którą zwróciła uwagę Komisja, że w 99% przypadków koszt produktów zawierający cło antydumpingowe nie był pokryty przez ceny odsprzedaży w Unii w 2012 r.” [29].

81. Sąd wykluczył, że RFA przedstawiła „bezsporny dowód” na to, że w cenie odsprzedaży zostało odzwierciedlone cło antydumpingowe, i orzekł, że w związku z tym nie należało odliczać kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych. W dalszej części rozwinę kwestię, iż bezsporne jest, że ciężar dowodu niezbędny do tego, by nie dokonać rzeczonego odliczenia, spoczywa na przedsiębiorcy, a nie na Komisji, której zadaniem jest ocena poziomu *możliwości obalenia* przedstawionych przez niego dowodów.

28 Punkt 71 zaskarżonego wyroku. Punkt ten odpowiada pkt 64 prawomocnego wyroku z dnia 15 listopada 2018 r., CHEMK i KF/Komisja (T-487/14, EU:T:2018:792).

29 Ibidem, pkt 74.

82. Raz jeszcze muszę podkreślić, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd mogą być przedmiotem kontroli w ramach odwołania wyłącznie poprzez ograniczone środki, do których odniosłem się powyżej [30]. Ponadto w niniejszej sprawie wymagany od strony wnoszącej odwołanie standard dowodu był szczególnie wysoki, ponieważ musiała ona przedstawić dowody, które w sposób *bezsporny* wykazywałyby sporną okoliczność faktyczną.

83. Jeżeli w świetle tego wymogu Sąd w sposób uzasadniony wyjaśni, dlaczego uważa, że RFA nie zdołała wykazać owej okoliczności faktycznej, Trybunał z dużym trudem będzie mógł dokonać kontroli tej oceny w postępowaniu odwoławczym. Żadna z wyjątkowych podstaw (oczywiste przeinaczenie okoliczności faktycznych wskazane w aktach sprawy, które by je potwierdzały) nie występuje w niniejszej sprawie.

84. Należy ponadto wziąć pod uwagę, że przy badaniu dowodów rozpatrywanych przez Komisję Sąd musi przestrzegać kryterium, zgodnie z którym „w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać” [31].

85. Zastosowanie tego kryterium w niniejszej sprawie przemawia za utrzymaniem stanowiska Komisji i nakłada na wnoszącą odwołanie jeszcze większy ciężar w zakresie podważenia uzasadnienia zaskarżonych decyzji [32].

86. Wreszcie nie można zapominać, że czwarty okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu pokrywa się z okresem objętym dochodzeniem w sprawie przeglądu wygaśnięcia, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego nr 360/2014. Jak już wskazałem, skarga na to rozporządzenie wniesiona przez CHEMK i KF (przedsiębiorstwa powiązane z RFA) została oddalona wyrokiem Sądu z dnia 15 listopada 2018 r. [33], który stał się prawomocny.

87. W skardze tej przeanalizowano również zmianę metody w odniesieniu do dochodzenia w sprawie przeglądu okresowego oraz zwrócono także uwagę na wzrost kosztów produkcji jako element decydujący o odliczeniu ceł antydumpingowych przy konstruowaniu ceny eksportowej, przy czym przyjęte zostały te same wnioski co w wyroku, od którego wniesiono niniejsze odwołanie. Zbliżony charakter tej sprawy jest nad wyraz znaczący, a wniosek, do którego doszedł Sąd, pokrywa się z moją odpowiedzią na tę część drugiego zarzutu odwołania.

b) Część druga: przyjęcie wyłącznie danych dotyczących cen DDP jako dowodu na włączenie ceł antydumpingowych do cen eksportowych

1) Argumenty wnoszącej odwołanie i Komisji

88. RFA zarzuca Sądowi, że w pkt 77 i 78 zaskarżonego wyroku przyjął on jedynie możliwość przedstawienia cen DDP jako dowodu włączenia ceł antydumpingowych do ceny odsprzedaży.

30 Zobacz pkt 63 i przytoczone orzecznictwo.

31 Wyrok Valimar, pkt 51, powołujący się na wyroki: z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 40, 41); z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63).

32 Wyrok Valimar ogranicza zakres kontroli sądowej oceny dokonanej przez instytucje „do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy” (pkt 51).

33 Wyrok CHEMK i KF/Komisja (T-487/14, EU:T:2018:792).

89. RFA powołuje się w tym względzie na art. 4.1 lit. b) zawiadomienia Komisji dotyczącego zwrotu ceł antydumpingowych i dodaje, że żaden mający zastosowanie przepis prawa nie reguluje tego, czy konieczne jest przedstawienie cen DDP, czy też odniesienie się do cen EXW lub CIF, które obejmują cła antydumpingowe.

90. Komisja przeciwstawia temu podejściu okoliczność, że zgodnie z art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego zasadą jest odliczenie cła przy konstruowaniu ceny eksportowej oraz że aby nie dokonać jego odliczenia, dowód włączenia rzeczonego cła do cen odsprzedaży musi być bezsporny.

91. Zdaniem Komisji Sąd nie ograniczył środków dowodowych wnoszącej odwołanie, lecz wykorzystał przedstawione przez nią dowody. Ponadto Komisja podkreśla, iż nie wystarczy, że ceny odsprzedaży ulegają wahaniom, lecz należy udowodnić, że cło antydumpingowe jest odzwierciedlone w cenach odsprzedaży.

2) Ocena

92. Wbrew temu, co twierdzi RFA, Sąd nie ograniczył w zaskarżonym wyroku środków dowodowych, jakimi dysponuje wnosząca odwołanie. Przeciwnie, Sąd zastosował zasadę, którą sformułował już w wyroku Einhell Germany i in./Komisja: „Dowody przerzucenia ceł antydumpingowych na ceny odsprzedaży i na późniejsze ceny sprzedaży w Unii, pod warunkiem że są »przekonujące«, mogą zostać przedstawione w każdy sposób” [34].

93. Pragnę podkreślić, że w zaskarżonym wyroku nie wprowadzono ograniczenia środków dowodowych, które RFA powinna była dostarczyć. Wyjaśniono w nim po prostu, dlaczego środki dowodowe przedstawione przez to przedsiębiorstwo nie były w niniejszej sprawie właściwe, by spełnić wymóg *bezsporności* dowodu na to, że cło antydumpingowe zostało odzwierciedlone w cenach odsprzedaży.

94. Jest to sytuacja faktyczna, która powinna być analizowana w świetle okoliczności danej sprawy. Komisja uzasadniła, w jaki sposób w poprzednich dochodzeniach była w stanie wyciągnąć wnioski dotyczące zebranych dowodów, w tym analizy zmian cen odsprzedaży, i natychmiast pogłębiła badanie szeregu danych, na podstawie których uznała, że przedstawione informacje nie były wiarygodne.

95. Okoliczność, że w określonym kontekście zostanie przyjęte dane rozwiązanie, nie oznacza, że w innym kontekście zostanie osiągnięty ten sam rezultat. W związku z tym należało koncentrować się, jak miało to miejsce, na okolicznościach odnoszących się do nowych okresów objętych dochodzeniem w sprawie zwrotu.

96. RFA przedstawiła jako dowód tabelę zawierającą zmiany jej średnich ważonych cen EXW i CIF od czasu pierwotnego dochodzenia do czasu czwartego okresu objętego dochodzeniem, która to tabela miała na celu wykazanie, że jej ceny odsprzedaży obejmowały cło antydumpingowe.

97. Zaskarżone decyzje zawierały różne argumenty, w których Komisja stwierdziła, że owe dostarczone przez RFA dane nie były wiarygodne. Skarga o stwierdzenie nieważności zmierzała do tego, by twierdzenia wnoszącej odwołanie zostały przyjęte bez dalszej debaty, czego Komisja odmówiła.

98. Sąd, weryfikując dowody (których ocenę musiał on przeprowadzić w sposób wspomniany powyżej), potwierdził ocenę dowodów dokonaną przez Komisję, a taka ocena zaskarżonego wyroku, jak również wskazałem, jest niezaskarżalna w postępowaniu odwoławczym, z wyjątkiem ograniczonego przypadku przeinaczenia okoliczności faktycznych uznanych za udowodnione, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

34 Wyrok z dnia 18 listopada 2015 r. (T-73/12, EU:T:2015:865, pkt 155).

3) Ocena pomocnicza

99. Wbrew temu, co RFA twierdziła w postępowaniu przed Sądem [35], nie podniosła ona w odwołaniu zarzutu, zgodnie z którym jeśli Komisja uważała, że niektóre informacje dotyczące kosztów nie były wiarygodne, powinna była poinformować RFA o tym fakcie podczas wizyt weryfikacyjnych lub tak szybko, jak to możliwe, aby skorygować owe informacje.

100. Ze względu na to, iż rzeczony zarzut został wyłączony z odwołania, Trybunał, logicznie rzecz biorąc, nie musi się do niego ustosunkować.

101. Jednakże w celu rozwiania wszelkich wątpliwości w tym względzie, właściwe może być przypomnienie, że w kontekście art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego Komisja nie jest zobowiązana do działania z urzędu, a jedynie do oceny *bezspornych dowodów* przedstawionych jej przez podmiot wnioskujący o wszczęcie dochodzenia w sprawie zwrotu [36]. To na wnioskodawcy, a nie na Komisji spoczywa ciężar udowodnienia, z zachowaniem wysokiego poziomu standardu dowodu, jaki wiąże się z przymiotnikiem „bezsporny", że cło jest należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży.

102. Nie można zatem uwzględnić drugiego zarzutu odwołania, co w świetle oddalenia zarzutu pierwszego prowadzi do oddalenia odwołania w całości.

103. Na podstawie art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem RFA powinna zostać obciążona kosztami postępowania.

VI. Wnioski

104. W świetle powyższych uwag proponuję, aby Trybunał:

1) Oddalił odwołanie.

2) Obciążył RFA International, LP kosztami postępowania.

35 Punkt 94 skargi.

36 W wyroku z dnia 22 marca 2012 r., GLS (C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 32) Trybunał orzekł, że „Komisja ma obowiązek zbadania z urzędu wszystkich istotnych dostępnych informacji, ponieważ jej rolą przy prowadzeniu postępowania antydumpingowego nie jest bycie arbitrem, którego kompetencje ograniczałyby się do rozstrzygania wyłącznie na podstawie informacji i dowodów przedstawionych przez strony". Wyrok ten został wydany w innych okolicznościach, ponieważ dotyczył sporu związanego z określeniem wartości normalnej w toku pierwotnego dochodzenia.